

Het land voorbij het hek

Van dezelfde auteur

De jongen uit het woud
Schaduw van de tijd
Het laatste licht
Het boek van voorheen
De wereld achter het water
Back to school
Magisch
Wonderland
Brave New Love

Jen Minkman

HET LAND VOORBIJ HET HEK

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Het land voorbij het hek
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

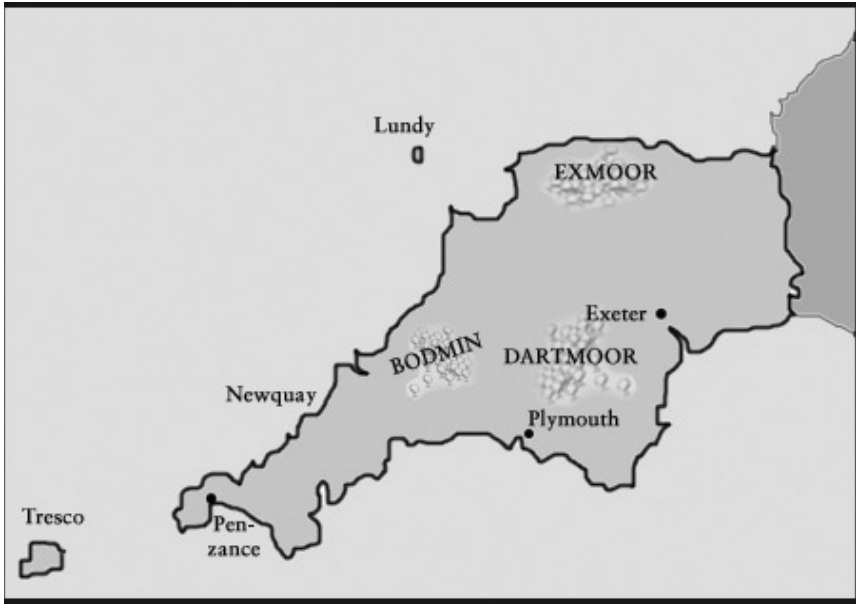
Copyright © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel
Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhouwer

Eerste druk oktober 2018

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Sarah

Proloog

Ik verlaat mijn huis aan Heather Terrace op een zonnige zaterdagochtend. De wind voelt warm en uitnodigend op mijn huid. Het geeft me een vreemd gevoel, want zo zou het niet moeten voelen. Ik ben namelijk op weg naar de Kliniek. En dat is wel de laatste plek in Dartmoor-Stad waar ik nu wil zijn.

Mensen draaien hun hoofd naar me toe als ik ze voorbijloop. Ze weten waar ik heen ga. Mijn voeten struikelen bijna op het ongelijke wegdek als ik Marks blik op me voel branden. Dit is de enige manier waarop ik ooit zijn aandacht weet te trekken en het is vanwege een reden waarvan ik wilde dat die niet bestond. Alle andere keren dat ik zou willen dat hij me zag – op school, op het marktplein, tijdens feestdagen – doet hij alsof ik niet besta. In de ogen van deze mensen ben ik een wolf in schaapskleren. Een potentiële bedreiging.

Ik weet al wat me te wachten staat als ik eenmaal de Kliniek binnenstap. Dan krijg ik die walgelijke kruidenthee waar ik altijd kotsmisselijk van word. Allemaal om me ‘te kalmeren’, zeggen de zusters. En daarna moet ik met die idioot van een dokter praten, die me de gebruikelijke scenario’s gaat voorleggen waarop ik dan moet reageren. Om te testen of ik aanleg heb voor gewelddadige reacties. Want dat stigma heeft sinds mijn twaalfde levensjaar op me gerust, toen de persoon van wie ik het allermeeeste hield Gezuiverd werd omdat hij een smet was op deze stad.

Mijn naam is Sarah en mijn vader was een geweldsdelinquent.

1.

Tegen de tijd dat ik aankom bij de poort naar de binnenstad zijn er donkere wolken uit het westen komen binnendrijven. Het lijkt erop dat er een onweersbui gaat losbarsten.

‘Paspoort, juffrouw,’ zegt de man in het wachthuisje als ik langs hem heen wil schieten.

Soms wilde ik dat Jezus genadig was en deze man wat meer langetermijngeheugen zou geven. Ik kom hier twee keer per week langs en hij staat hier altijd op zaterdagen. Het is al erg genoeg dat ik me elke woensdag en zaterdag moet melden bij de hogere instanties vanwege ‘familieproblemen’, maar het is nog erger als de wachtposten het geheugen van een fruitvlieg blijken te hebben en je niet eens herkennen..

Ach, misschien moet ik me maar niet druk maken. Ik rommel met een frons in mijn tas om mijn paspoort op te graven. Het vriendelijke gezicht van Gods zoon lacht me toe vanaf de voorkant, maar momenteel voel ik me daar geen greintje zaliger door.

‘Kijk eens,’ zeg ik tegen de wachtpost, terwijl ik het boekje openhoud en hem mijn zwart-witfoto met mijn persoonlijke gegevens ernaast laat zien. ‘Dat ben ik, zoals u ziet. Mag ik nu doorlopen, alstublieft?’

Hij knijpt zijn ogen half dicht en geeft me mijn paspoort terug met een neerbuigend gezicht. ‘Rustig aan, juffrouw Hart. Die toon stellen we niet op prijs.’

Hij is dan wel niet slim genoeg om mijn gezicht te onthouden, maar mijn sarcasme ontgaat hem duidelijk niet. Doet ‘ie toch nog iets goed.

Ja, ik weet het: ik gedraag me vervelend. Te agressief. Zal allemaal wel aan mijn slechte genen liggen. Serieus, als nog één

iemand me zegt dat mijn opvliegendheid te wijten is aan mijn vaders kant van de familie, zal ik die persoon eens laten zien hoe boos ik kan zijn. Als blikken konden doden... in dat soort dingen ben ik goed. Misschien verhef ik zelfs mijn stem, gewoon omdat ze dat van mij verwachten.

‘Sorry,’ mompel ik zo deemoedig als ik kan. ‘Mag ik erlangs?’

Hij stapt opzij en laat me erdoor. Ik kijk niet om. In plaats daarvan kijk ik naar het paspoort in mijn handen. Daar staat mijn naam, met twee andere eronder: Sam Hart en Iris Masterson. Mijn moeder drong erop aan dat ik haar achternaam zou nemen nadat ze mijn vader publiekelijk Gezuiverd hadden op het plein voor het paleis, maar dat wilde ik niet. Het zou als verraad hebben gevoeld. Verraad aan de liefste vader van de hele wereld.

Ik weet nog steeds niet wat er die dag precies is gebeurd. Mijn moeder wil er niet over praten. Niet met mij en al helemaal niet met Timothy, mijn kleine broertje. Nou ja, Tim was ook pas drie toen het gebeurde, dus hij herinnert zich pap niet echt. Maar ik wel. En die dag herinner ik me ook nog goed. De hele stad stond op zijn kop omdat er bezoekers waren uit het westen. Afstammelingen van overlevenden van de Oude Oorlogen, die zich blijikbaar hadden gevestigd op een eiland nadat de bommen waren gevallen. Ik weet nog goed hoe ik mijn moeder vroeg mijn mooiste jurk klaar te leggen, zodat ik na school naar het plein kon met mijn vrienden om de vreemdelingen eens goed te bekijken. Toen ik nog vrienden had.

In plaats daarvan hield mijn moeder me de hele middag en avond binnen, nadat er een bode van de president bij ons op de stoep had gestaan. ‘Uw man is Gezuiverd volgens de wetten van Dartmoor, mevrouw,’ had hij haar gemeld. Geen excuses, gewoon een droge mededeling.

Tim had de hele nacht liggen huilen. Hij was veel te jong om de wet te begrijpen, en nadat ik de hele nacht wakker had gelegen door mijn huilende broertje, had ik besloten dat ik domweg te bóós was om de wet te willen begrijpen. Maar ik houd me eraan, zodat mijn moeder niet nog meer pijn te verduren krijgt. Nog een Zuivering in de familie zou haar kapot maken. Dus ik zit braaf

op en geef pootjes. Ik doe alles wat er van me verwacht wordt.

In de verte doemt het logge silhouet van de Kliniek op en mijn maag lijkt wel tot mijn knieën te zakken. Ik háát die plek zo verschrikkelijk. Elke keer als ik hierheen moet, word ik weer herinnerd aan het feit dat ik hier nooit weg zal komen. Niet met die rode stempel in mijn paspoort. De Gemanifesteerden van Dartmoor-Stad staan me niet toe Groot-Dartmoor te verlaten. Ik mag niet eens naar Nieuw-Bodmin voor de jaarmarkt. De enige plek waar ik heen zou mogen, is Exeter, voorbij het hek, en zo wanhopig ben ik nog niet.

‘Hoi Sarah.’ Een van mijn oude klasgenoten groet me. Peter staat bij de brievenbus wat kaarten te posten. Zijn stem klinkt best vriendelijk, maar zijn ogen vertellen een ander verhaal. Hij vertrouwt me niet en kijkt op me neer, maar hij is te beleefd om dat te laten blijken. Dus hij volgt de ongeschreven regels: hij zwaait naar me en glimlacht. Als ik daadwerkelijk zijn kant op kom, doet hij echter een aarzelende stap achteruit.

‘Rustig aan,’ mompel ik. ‘Ik moet gewoon een brief posten.’

‘Oké dan.’ Peters bibberige glimlach glijdt van zijn gezicht af als hij zich uit de voeten maakt. Wat een zwakkeling is het toch ook.

Mam schrijft elke week aan haar zus in Bodmin. Tante Viola komt hier ook weleens op bezoek en dan vertelt ze ons van alles over het leven daar. Bodmin klinkt als een droom. Ze zijn er veel toleranter en relaxter. Als ik hier ooit wegkom, voorbij het hek, ga ik daar wonen. Nou ja, niet bij tante Viola natuurlijk. Die wil ik niet in de problemen brengen. Maar ik vind wel iets. En dan ga ik een nieuw leven opbouwen. Misschien kan ik zelfs wel een jongen vinden die me niet met angst en afschuw in zijn ogen aankijkt.

Het is triest, maar ik ben nog nooit gekust. Ik ben verdorie al zeventien. Ik heb zelfs nog nooit hand in hand met een jongen gelopen. Ik was twaalf toen mijn vader werd Gezuiverd en daarna was ik ineens een uitgestotene. Er zijn wel andere mensen die ook nooit het Manifest zullen mogen tekenen, maar die zijn allemaal niet van mijn leeftijd. De meeste zijn al ver boven de

achttien en hebben een rotbaantje in de mijnen. Er is ook nog een tienjarig meisje – Janice Gershwin – en een dertienjarige jongen – Ferris Weastley – die een rode stempel hebben. Ze noemen hem ‘wezel’ achter zijn rug en eerlijk gezegd snap ik wel waarom. Hij is ook een beetje kruiperig en sneaky.

‘Welkom, juffrouw Hart,’ zegt de receptioniste. Ze kijkt op van haar papierwerk met een vriendelijke glimlach die echt haar ogen raakt. Ik vind het altijd fijn als zij er is.

‘Dank je, Michelle. Mag ik in de algemene wachtkamer gaan zitten?’

Soms willen ze dat ik in een aparte ruimte wacht zodat ik de ‘normale’ zieke Gemanifesteerden geen ongemakkelijk gevoel geef.

‘Ja, hoor, dat mag,’ Michelle knikt en haar grijzende haren vallen voor haar gezicht. ‘Ik zal je zo meteen je thee brengen.’

Jippie. Ik geef haar een waterig glimlachje en slof in de richting van de wachtkamer met hangende schouders. De afgelopen keer hoefde ik de thee niet te drinken. Misschien wilden ze wel weten hoe agressief ik zou zijn zonder verdoving. Te veel dus, want vandaag is het weer tijd voor de kruidenthee die eruit ziet (en misschien zelfs wel smaakt) als lauwe pis.

De wachtkamer is leeg. De muren zijn kaal en zien er allesbehalve verwelkomend uit. Wat mij betreft zouden ze hier best eens wat vrolijke posters op mogen hangen. In het museum hangt een poster die vroeger blijkbaar werd gebruikt in wachtkamers zoals deze, waarop staat geschreven: ‘An apple a day keeps the doctor away’. Geen idee waarom. Die mensen in de Oude Wereld waren duidelijk knettergek. Een paar maanden geleden begon Tim ineens elke ochtend appels te eten bij het ontbijt, hele stapels. Ik snapte niet waarom, totdat ik me realiseerde dat hij de week ervoor met school naar het museum was geweest. Hij had de appelposter gezien. En hij hoopte dat hij op de een of andere manier kon afwenden wat er nu met mij gebeurt. Maar dat zit er niet in. Als hij dertien wordt, moet hij net zo goed naar de Kliniek. Rond die leeftijd krijgen jongens de baard in de keel en ontwikkelen meisjes menstruatie. Dat is het moment waarop we

een bedreiging voor onze vredige samenleving kunnen worden. Die slimme dokters toch: ze hebben het allemaal uitgezocht. Geweld zit in de familie, dus de zonden van de vaders worden bezocht aan de kinderen.

‘Kijk eens.’ Michelle onderbreekt mijn innerlijke tirade. Ze duwt me een mok dampend slootwater in mijn handen. ‘Alles opdrinken, hè? Dokter Harrington heeft zo tijd voor je.’

‘Dank je.’ Ik drink gehoorzaam van de thee terwijl Michelle toekijkt. Ligt het aan mij, of wordt dat spul elke keer walgelijker?

De receptioniste draait zich om en loopt terug naar haar werkplek als ik minstens de helft van de thee op heb. Buiten rommelt de donder en grote regendruppels spatten uiteen op het metalen golfdak van de wachtkamer. Ik had gelijk over de wolken aan de horizon. Dit is de eerste herfststorm van het jaar. Het zal niet lang meer duren of de kou zal heel Dartmoor teisteren. Dan vieren we weer met zijn drietjes Kerstmis, zingend om de boom zonder mijn vader. Kerstliedjes over de originele Gideons die de Heilige Schrift uitdeelden uit naam van hun leider, zodat we allemaal de wijze lessen van Jezus konden leren.

‘Geen jammerklacht, geen pijn,’ mompel ik, terwijl mijn blik blijft rusten op het bordje boven de deur waar het motto van Dartmoor op staat.

En dan hoor ik iemand huilen. Ver weg en vaag, maar absoluut echt. Schichtig kijk ik naar de deur aan mijn linkerhand. Hij staat een klein beetje open en lijkt zo op het oog naar een donkere gang te leiden. Zachte snikken galmen door de kale gang naar buiten, ik weet het nu zeker. Wanhopig gehuil van pijn, dat langzaam maar zeker overgaat in gefrustreerd, boos geschreeuw. Boosheid – op déze plek? Dat kan niet. Niemand zou zo dom zijn om woede te tonen binnen de muren van de Kliniek. Misschien zat er wel iets raars in die thee. Of misschien is dit wel een test voor mij om te kijken hoe ik ermee omga als ik word geconfronteerd met een woedend individu.

Nou, als dat zo is, zal ik ze weleens laten zien dat ik de test met glans kan doorstaan. Dat ik kalm en beheerst kan blijven. Mijn benen voelen wiebelig aan als ik opsta, maar ik loop toch naar

de deur toe. Het is zo'n deur met alleen aan de binnenkant een deurklink. Het is duidelijk niet de bedoeling dat iemand de deur vanaf deze kant open kan doen.

Mijn hart klopt in mijn keel. Stilletjes glip ik naar binnen. Ik laat de deur op een kiertje staan.

In eerste instantie zie ik bijna niets, want er zijn geen tl-buizen en het enige raampje dat de gang rijk is, zit helemaal bovenaan en ergens aan het eind. Maar als mijn ogen eenmaal aan het donker gewend zijn en het duister zich terugtrekt om zijn geheimen prijs te geven, zie ik vormen. Drie deuren aan de linkerkant. Nee, het zijn geen deuren – het zijn een soort ingangen met tralies ervoor. Cellen. Kleine ruimtes met tralies, die ze hier vroeger gebruikten om mensen in op te sluiten. Dartmoor was ooit een gevangenis, dat heb ik op school geleerd. Maar niemand wordt nog opgesloten tegenwoordig. Waarom hoor ik dan een man schreeuwen in de achterste cel?

Ik slik mijn zenuwen weg en loop op mijn tenen naar voren, langzaam de achterste cel naderend. 'Laat me eruit,' zegt de stem. 'In Luuksnaam, laat me vrij. Of maak me dood. Laat dit stoppen.' Ik houd mijn adem in als zijn stem hysterisch begint te klinken. 'Klootzakken! Ik hoop dat Darth jullie allemaal komt halen. Dat jullie pijnlijk sterven, en jullie familieleden erbij!' Woedende vuisten sluiten zich om de tralies van de cel.

Met wijd opengesperde ogen blijf ik staan. Mijn geest lijkt wel door modder heen te zwemmen. Dat krijg ik altijd van die thee. Angst kruipt met klamme vingers langs mijn ruggengraat omhoog. Ik weet niet veel, maar van één ding ben ik zeker: deze man komt niet uit Dartmoor. Zelfs niet uit Bodmin of de verafgelegen stad Exmoor in het noordwesten. Niemand uit die gebieden zou riskeren zo te praten. Niemand. Als een van de Soldaten van Gideon hem zou horen, zou hij Gezuiverd worden voor hij met zijn ogen kon knippen. Daarbij heeft hij een vreemd accent dat absoluut niet klinkt alsof hij uit de buurt komt.

'H-hallo?' zeg ik aarzelend. Mijn stem trilt vreselijk. 'Eh... ik ben geen dokter. Misschien moet je wat kalmeren. Je mag helemaal niet zo schreeuwen.' Ergens denk ik nog steeds dat dit

een trucje is. Dat dokter Harrington dit in scène heeft gezet om te kijken hoe ik zal reageren op gewelddadige mannen.

Meteen stopt de man in de cel met schreeuwen. Voorzichtig doe ik een stap naar voren en kom tot stilstand bij de tralies die me scheiden van het wilde wezen dat zich in de cel bevindt. ‘Hoe heet je?’ vraag ik. Meteen krimp ik ineen omdat dat onder deze omstandigheden een belachelijke vraag is. Misschien moet ik hem ook even naar zijn favoriete kleur vragen.

Hij heeft blijkbaar dezelfde gedachte, want hij snuift verachtelijk. ‘Wat kan jou dat nou schelen?’ gromt hij.

Nu ik in de cel kan kijken en hem zie, valt het me op dat hij niet zo oud is als ik dacht. Zijn stem klinkt schor en moe, maar in het flauwe licht kan ik zien dat hij een jongeman is. Twintig jaar oud misschien? Hij draagt een grijze broek en een zwarte trui met lange mouwen, waar hij de capuchon van omhoog heeft getrokken. Lokken roodbruin haar plakken tegen zijn bezwete voorhoofd. Hij ziet er doodziek uit.

‘Als je liever wilt dat ik wegga...’ zeg ik, een beetje beledigd.

‘Nee.’ Zijn antwoord klinkt dringend. Zijn blik flitst naar de mijne en ik schrik van de onverhulde woede en wanhoop die in zijn donkere irissen branden. ‘Mijn naam is Jinn.’ Hij sluit zijn ogen, net alsof hij zich probeert te herinneren hoe hij een normaal gesprek moet voeren. ‘En hoe heet jij?’ komt er dan.

‘Ik ben Sarah.’ Ik schuifel ongemakkelijk. ‘Ik moet hier twee keer per week naartoe zodat de doktoren kunnen kijken hoe ik me ontwikkel.’ Als hij niet reageert, ga ik verder: ‘Ben jij daarom ook hier?’

Die gedachte maakt me ijskoud vanbinnen. Stel je voor dat dit een experiment van dokter Harrington is? Dat hij mensen met een rode stempel opsluit en het geweld op deze manier uit ze wil drijven, zodat ze niet Gezuiverd hoeven te worden? Ze hebben tenslotte gehoorzame werkers nodig voor de gevaarlijke baantjes die niemand anders wil.

‘Ze doen tests,’ zegt Jinn. Zijn stem is nu heel zacht.

‘Wat voor tests?’

‘Medisch onderzoek. Ze zoeken naar een geneesmiddel voor

de oorlogsziekte.’

Ik wist niet eens dat ze daarmee bezig waren. Gebruiken ze de kinderen van Gezuiverden als proefkonijnen? Wordt dit een andere manier waarop we onszelf nuttig kunnen maken, naast een pelgrimstocht naar Exeter ondernemen?

Maar dan dringt het tot me door. Deze jongen komt niet uit Dartmoor. Hij spreekt zulk vreemd Engels dat ik hem bijna niet kan verstaan. ‘Hoelang ben je hier al?’

Jinn blijft lange tijd stil. ‘Ongeveer vijf jaar geleden ben ik hier gekomen. Uit het westen. We vertrokken vanaf ons eiland met een man of vijftig. Mijn broer en ik wilden in Dartmoor blijven en hier een nieuw leven opbouwen, maar toen ontstond er onrust. President Jacob had ineens een prijs op ons hoofd gezet en we moesten vluchten.’

Ik kan het niet geloven. Een man uit een ver, vreemd land? ‘Die Darth, is dat je broer?’ fluister ik.

Plotseling grinnikt hij. ‘Nee, meisje. Maar inmiddels wilde ik dat Darth wel mijn broer was. Die zou wel afrekenen met mijn cipiers.’ Zijn bittere lach weerkaatst tegen de muren.

Op dat moment hoor ik de intercom in de wachtkamer kraken. ‘Sarah Hart, Sarah Hart, dokter Harrington wacht op u in zijn kantoor,’ klinkt Michelles stem.

Shit. Ze zullen wel denken dat de thee onderhand zijn werk heeft gedaan. Als ik niet nu meteen kom, gaan ze naar me op zoek, en ik ben er vrij zeker van dat ik deze jongen niet had mogen zien. ‘Zit je hier altijd?’ vraag ik snel.

‘Nee. Meestal in dat andere blok met cellen, maar ze hebben me verplaatst omdat ze dat aan het opknappen zijn.’

‘Ik kom terug,’ flap ik eruit voor ik mezelf kan stoppen. Ik moet weten waarom Jinn hier is. Waar hij vandaan komt. Het lijkt me duidelijk dat hij vrienden nodig heeft. Dit kan onmogelijk een truc zijn om mijn reactie te testen. Dit is echt. Alweer een reden erbij om de Kliniek en alle doktoren die er werken te haten.

Voor hij nog iets kan zeggen, ren ik terug en gluur voorzichtig door de kier van de deur. Er is nog niemand naar de wachtkamer gekomen om te kijken waar ik blijf. Mooi zo. Snel stap ik naar

buiten, maar niet voordat ik me bedenk dat ik iets moet doen om de deur te blokkeren. Ik prop een stukje van een oud bonnetje uit mijn zak in het gat waar normaal de deur in het slot valt. Daarna duw ik de deur weer bijna dicht en haast me naar mijn gesprek met de zielenknijper. Michelle staat net op om me te komen halen.

‘Sorry,’ mompel ik. ‘Ik voelde me misselijk. Moest even op adem komen.’

Ze glimlacht. ‘Moet ik even meelopen?’

Ik aarzel even maar knik dan. ‘Dat zou fijn zijn.’

Michelle ondersteunt me bij mijn elleboog en pakt met haar andere hand mijn hand vast. ‘Je hebt zulke zweterige handpalmen,’ roept ze uit. ‘Ik denk dat ze de dosering verhoogd hebben. Het spijt me.’

‘Ja, dat geloof ik graag,’ zeg ik terug. Ik bedoel het niet gemeen. Ik denk echt dat ze het beste voor me wil.

2.

‘Tja.’ Dokter Harrington leunt achterover in zijn stoel. Met zijn doordringende ogen kijkt hij me aan. ‘Tja, wat zal ik zeggen.’

Wat dat ook, wat mij betreft. Meer dan ‘tja’ in ieder geval. Waarom doet hij dit? Hij geeft me altijd het idee dat ik zijn vage tests niet goed doorsta. Vandaag moest ik die inktvlekken weer doen. Ik heb bijna een uur besteed aan hem vertellen wat ik in de vlekken zag en met elke ‘aha’ werd ik onzekerder. Is het erg als ik een vleermuis zie? Of een eikenblad? Is een inktvlekpaard een teken dat ik moet worden opgenomen? Ik ben helemaal kapot van de stress en ik wil niets liever dan hier weg zijn, maar ik laat dat niet aan hem merken. Volgens mij vindt hij het veel te leuk om me zo te zien kronkelen.

‘De volgende sessie doen we zonder thee,’ concludeert hij uiteindelijk. Hij krabbelt iets in zijn notitieboekje en slaat het met een klap dicht. ‘Ik zie je woensdag weer. Zelfde tijd.’

Mijn gevoel van opluchting slaat snel om naar paniek als ik me realiseer dat ik zonder thee geen reden heb om in de wachtkamer te zitten. Dan kan ik meteen naar binnen. En dan heb ik dus geen gelegenheid om Jinn te zien. ‘Maar dokter...’ begin ik te mompelen. ‘Die thee... ik kan er beter door nadenken. Omdat ik dan kalm ben. Meer in balans.’ Ik kan niet geloven dat ik dit vrijwillig doe, maar de pijn in Jinns ogen drijft me ertoe. ‘Ik voel me een beter mens als ik iets drink om mezelf te kalmeren.’

Dokter Harrington glimlacht. ‘Laat mij daar nu maar over beslissen, goed? Volgende keer zonder thee. Sorry, maar er wacht een patiënt op me.’

Terneergeslagen verlaat ik de praktijkruimte. Op weg naar buiten knal ik bijna tegen Ferris op, die me een angstige blik geeft.

Ik ben verrast dat hij hier überhaupt is. Hem kennende had ik gedacht dat hij hier op de een of andere manier wel onderuit was gekomen. Zijn vader is nogal rijk en hij weet hoe hij zijn leven zo gemakkelijk mogelijk moet maken voor hem en zijn zoon nu zijn vrouw er niet meer is. Die is drie jaar geleden Gezuiverd.

‘Het is toch niet zo erg?’ fluistert Ferris en hij kijkt me smekend aan. Ik bijt op mijn lip en doe mijn best te glimlachen als ik beseft dat dit zijn eerste keer is. ‘Hij doet je geen pijn. Niet bang zijn, oké?’

Ferris knikt en glimlacht terug. ‘Bedankt.’

Ik kijk hem na als hij naar dokter Harringtons kantoor loopt. Ik heb me altijd afgevraagd wat zijn moeder had gedaan om Zuivering over zichzelf af te roepen. Het gebeurt niet zo vaak bij vrouwen. President Jacob beweert dat het gewoon niet in hun aard ligt om gewelddadig te zijn, behalve als ze hun kroost moeten beschermen.

Als ik naar de uitgang loop en Michelle passeer, krijg ik plotseling een idee. ‘Volgens mij ben ik mijn paspoort vergeten in de wachtkamer,’ zeg ik tegen haar. ‘Mag ik even kijken? Ik kan het echt nergens vinden.’

‘Ja hoor.’ Ze kijkt me ernstig aan. ‘Je moet beter op je spullen letten, Sarah. Dat paspoort is belangrijk. Zelfs als er een rode stempel in staat. We moeten het altijd bij ons hebben zodat we onszelf kunnen identificeren.’

‘Weet ik.’ Ik staar naar mijn voeten en probeer er schuld bewust uit te zien. ‘Zeg het alsjeblieft niet tegen de dokter.’

‘Natuurlijk niet.’ Ze leunt over de balie naar me toe en haar stem wordt wat zachter. ‘Ik weet ook wel dat het moeilijk is je hoofd erbij te houden als je die thee hebt gedronken. Ik hoop dat ze je zullen toestaan op de laagste dosering te blijven als je eenmaal achttien bent.’

Dat hoop ik ook, met heel mijn hart. Sommige volwassen Rooien in onze buurt moeten vier keer per week verplicht naar de Kliniek voor een dosering... die zijn duidelijk de kluts kwijt. Zo levenloos en lethargisch. Hun ogen sprankelen niet meer. Zo wil ik nooit worden – dan spring ik nog liever over het hek om

mijn geluk aan de andere kant te beproeven.

‘Ik hoop het ook,’ zeg ik, voordat ik me omdraai en terug snel naar de wachtkamer.

Gelukkig is er niemand. Dat geeft me een nieuw idee. De dokter zei dat ik op woensdag ook weer om drie uur hier moest zijn, maar ik kan doen alsof ik het verkeerd onthouden heb en te vroeg komen. Als ik geluk heb, is er verder niemand en kan ik weer die gang insluipen om met Jinn te praten.

Dat ga ik nu ook doen. Ik heb meer informatie nodig. Ik wil bijvoorbeeld weten waarom ze uitgerekend hem hebben uitgekozen als proefkonijn en wie erachter zit.

Mijn trucje met het bonnetje heeft gewerkt. Nadat ik met mijn nagels de deur zonder deurbel weer heb open gepulkt, zwaait hij geruisloos open en kan ik naar binnen om met de mysterieuze vreemdeling te praten.

‘Hé,’ zeg ik.

Jinn schiet meteen wakker en krabbelt omhoog, zijn lichaam ineengedoken, zijn hele houding die van een angstige vluchteling. Mijn God, hij is doodsbang. Zijn donkere ogen kijken naar me op. Pas als hij ziet dat ik het ben, ontspant hij wat. ‘Sarah,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Je komt je belofte na.’

‘Natuurlijk kom ik mijn belofte na,’ klink ik verontwaardigd. ‘Ik ben een Rooie, geen leugenaar.’

Hij kijkt me verward aan. ‘Een Rooie?’

‘Kinderen van Gezuiverde mensen krijgen een rode stempel in hun paspoort zodat iedereen weet dat ze een bedreiging voor de samenleving kunnen zijn. We mogen Dartmoor niet uit of het Manifest ondertekenen als we volwassen worden. Vandaar die bijnaam.’

Jinn geeft me een wrange glimlach. ‘Dus jij bent ook een gevangene.’

‘Ja. Maar niet zo erg als jij.’ Ik ga op mijn hurken zitten zodat ik op zijn ooghoogte ben. ‘Je zei dat je van een eiland kwam. Welk eiland?’

‘Tresco.’ Jinn wrijft over zijn voorhoofd. ‘Vijf jaar geleden kwam er een man uit jullie stad op ons eiland terecht. Daarvoor

geloofden we niet eens dat er iets voorbij de horizon was. Hij en zijn vriend waren zo vriendelijk ons de Wereld achter het Water te laten zien. Tony nam ons hier mee naartoe, maar dingen liepen al snel uit de hand.’

Hij had dus echt deel uitgemaakt van die groep reizigers. Dat dacht ik al. ‘Wat gebeurde er dan?’ vraag ik ademloos.

Jinn gaat met zijn rug tegen de muur zitten en slaat zijn armen om zijn gebogen knieën heen. ‘Ze sloten twee mensen uit onze groep op in het paleis. Leia en Walt. De president wilde ze onderwerpen aan medisch onderzoek zonder dat ze daarvoor toestemming hadden gegeven.’

Mijn bloed lijkt te bevriezen in mijn aderen. De president zit hierachter? Hij is degene die Jinn vijf jaar lang als een beest gevangen heeft gehouden? Dit is allemaal veel ernstiger dan ik dacht. ‘W-waarom dan?’ stotter ik.

‘Omdat ze stiekem naar Exeter waren geweest en geen symptomen vertoonden van die ziekte waar jullie zo bang voor zijn. Dus er is iets bijzonders aan de hand met onze genen, heb ik me laten vertellen. Iets wat de mensen van ons eiland anders maakt dan de rest van jullie wereld.’ Zijn uitdrukking wordt grimmig. ‘Mijn broer en ik besloten ondanks dat te blijven. We konden niet geloven dat een geweldloze samenleving als deze tot zo iets verschrikkelijks in staat was. Nou, dat hadden we mis. Tegen de tijd dat Winda en ik lucht kregen van wat er allemaal speelde, was de bus naar Penzance al vertrokken en was iedereen naar ons op zoek. Twee voortvluchtigen die niets fout hadden gedaan. We waren pas vijftien.’

‘Dus Winda is je broer?’

‘Ja, mijn tweelingbroer. Hij was altijd de sterke van ons twee.’ Plotseling wrijft Jinn een traan uit zijn ogen. Het feit dat deze geharde, door het leven getekende man zomaar huilt in mijn bijzijn doet me mijn blik afwenden.

‘Doen ze je veel pijn?’ fluister ik uiteindelijk. ‘In de Kliniek?’

Jinn ademt beverig uit. ‘Die tests van hun slagen er niet in om te achterhalen wat ze willen weten. Ze worden voor mij ook steeds moeilijker te verdragen. De mannen die voor de president

werken worden steeds wanhopiger. Ik weet dat ze willen dat ik hen vertel hoe ze op het eiland moeten komen, maar dat vertel ik ze niet. Nooit.' Zijn stem breekt.

Michelle zal zich intussen wel afvragen waar ik blijf. Ik moet hier weg, dat weet ik, maar het idee dat ik deze gebroken man alleen in het donker achter moet laten, is me bijna te veel. 'Ik kom over vier dagen terug,' zeg ik. 'Als je iets nodig hebt, zeg het me dan. Dan kan ik het misschien mee naar binnen smokkelen.'

Jinn lacht bars. 'Een mes zou leuk zijn. Dan kan ik eindelijk mijn eigen polsen doorsnijden.'

'Nee,' stamel ik met een scherp randje in mijn stem. 'Dat doe ik niet.'

'Een sleutel dan?' stelt hij spottend voor.

Oké, nu ben ik het zat. Wat heb ik ook te bieden aan een man die alle hoop al heeft opgegeven? 'En als ik dat nu echt probeer?' flap ik eruit voor ik mezelf kan stoppen. 'Wat zou je dan zeggen?'

Daar wordt hij stil van. Zo lang dat ik mezelf wel kan schoppen dat ik zoiets heb gezegd. Waar ben ik in Gideon's naam mee bezig? Ik kan helemaal niets. Ik heb geen enkele macht in deze stad. Geen vrienden om me te helpen. Niemand om te vertrouwen.

'Dan zou ik je bedanken,' zegt hij zacht. Alle ironie is uit zijn stem verdwenen.

Ik ga vlug rechtop staan en doe een stap naar achteren. 'Tot woensdag dan.'

Binnen een paar seconden sta ik weer bij de deur met een hart dat tegen mijn ribben beukt als een hamer. Waarom ben ik zo gemeen? Waarom houd ik hem een wortel voor die ik niet eens heb? Ik kan nooit, nog in geen miljoen jaar, een sleutel voor hem regelen.

Maar nu eerst zorgen dat ik mezelf niet verdacht maak. Ik gluur om de hoek van de wachtkamer. Niemand te zien. Met een zucht van opluchting prop ik het bonnetje weer in het gat en stap ik naar buiten, net op het moment dat Michelle de hoek om komt. Mijn handen houden mijn paspoort, dat ik als de bliksem uit mijn tas heb getrokken, omhoog. 'Gevonden,' zeg ik met trillende

stem. Gelukkig hoef ik niet te doen alsof ik niet zenuwachtig ben, want dat was me nooit gelukt.

‘Dat duurde wel even, zeg,’ merkt Michelle op. ‘Ik dacht al dat er iets mis was. Vorige week was er een patiënt die flauwviel na het drinken van een hele mok thee.’

‘Ja, sorry.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Hij zat tussen een van de kranten op tafel. Daar keek ik als laatste.’

‘Aha.’ Ze lijkt nog niet helemaal overtuigd, maar ik geef haar de kans niet om me verder te ondervragen. Zonder verder nog iets te zeggen, stap ik de Kliniek uit.

De regenbui is voorbij, maar het is nog steeds bewolkt. Mijn mond is droog van de zenuwen tegen de tijd dat ik bij de winkel aankom om boodschappen te doen. Ik probeer Jinns hoopvolle stem uit mijn hoofd te zetten, maar slaag er niet in. Waarom moest ik zo nodig reageren op zijn sarcastische opmerking over een sleutel?

Aan de andere kant: ik voel een energie die ik al lange tijd niet heb gevoeld. Altijd al heb ik mensen willen helpen. Toen ik jong was, droomde ik ervan dokter te worden. Niet zo’n zichzelf op de borst kloppende psychiater als Harrington, die me alleen maar een rotgevoel geeft als ik bij hem langskom, maar een dokter die mensen beter maakt en hoop geeft.

Ik wilde dat ik Jinn echt beter kon maken. Kon bevrijden. Hij doet me denken aan een wanhopig, gekooid dier dat met zijn klauwen uithaalt naar de tralies die hem gevangen houden.

Afwezig vraag ik de winkeleigenaar om een kartonnen cupje met water, dat ik dorstig in een keer naar binnen klok. Daarna graaf ik in mijn zakken en tas op zoek naar het boodschappenlijstje dat mam voor me had gemaakt. Ik kan het stomme ding nergens vinden. Lukraak gooi ik wat boodschappen in het mandje. In ieder geval neem ik appels voor Timothy mee.

Mijn wandeling terug naar de stadspoort voert me weer langs de Kliniek. Mijn ogen glijden over het gehate gebouw heen en ik zie een aantal bouwsteigers aan de rechterkant van het complex staan. Drie werklieden zijn bezig op de eerste verdieping. Zo te

zien repareren ze gebarsten bakstenen en vensterbanken. Dat is vast de reparatie die ervoor gezorgd heeft dat ze Jinn hebben verplaatst. En dat betekent dat hij ook weleens kan worden teruggeplaatst in de rechtervleugel als deze klusjesmannen eenmaal klaar zijn. Ik moet meer te weten zien te komen.

Mijn knieën knikken als ik naast de steiger kom staan. ‘Goeie-middag,’ roep ik naar boven. ‘Hoelang zijn jullie nog bezig met deze muur?’

Een zwartharige man met vriendelijke ogen blikte naar beneden. ‘Wie wil dat weten?’

‘Terrence zoekt nog mensen voor volgende week,’ improviseer ik. Mijn buurman heeft een groot arbeidsbureau en betaalt heel goed. Iedereen wil altijd voor hem werken. Hij is aardig – een van de weinige Gemanifesteerden die me niet in het Rooie hokje plaatst en me anders behandelt. Als ik iets van metselen afwist, zou hij me zo aan een baantje helpen, dat weet ik zeker.

De man wrijft over zijn nek. ‘Ik ben bang dat we hier nog wel even bezig zijn. Zeker tot volgende week. En nog langer als ik een van deze snertkerels laat gaan.’

De andere twee lachen bulderend. ‘Nou, ik vind het prima om van werkgever te wisselen,’ zegt een van hen. ‘De Kliniek betaalt ons veel te weinig.’

Ik haal mijn schouders op en laat een veelbetekenende stilte vallen.

‘Zeg maar tegen Terrence dat we hem kunnen helpen als hij ons alle drie neemt,’ zegt de zwartharige man uiteindelijk. ‘Alles of niets.’

De andere twee knikken. Zo werken die teams: ze blijven bij elkaar.

‘Doe ik.’ Ik zwaai nog even naar ze voor ik me omdraai. Ze zijn dus nog minstens een week bezig. Misschien nog langer als ik Terrence ervan kan overtuigen ze aan te nemen voor een klus.

Ik ben er daadwerkelijk in geslaagd om een eerste stap te zetten richting een echt plan.

Mijn gepieker wordt onderbroken door een stortregen die als uit het niets uit de hemel omlaag komt zetten. ‘Oh nee!’ grom ik.

Ik heb niet eens tijd om naar een luifel te rennen. Binnen twee seconden ben ik doorweekt. Mijn kleren worden zwaar en mijn lange, bruine haar hangt als een natte dweil langs mijn rug naar beneden. Ik zet het op een rennen en schiet onder de luifel van de bakker die net naast de stadspoort zit.

En natuurlijk kiest Mark net dat moment uit om de stad in te komen. Hij schrijdt de poort door alsof hij een koning is. Hij hoeft zijn paspoort niet eens te laten zien. Met een gigantische, zwarte paraplu in zijn handen loopt hij me voorbij met aan weerskanten twee meisjes die naar hem opkijken alsof hij God is en om elk grapje dat hij maakt moeten lachen alsof hij persoonlijk de humor heeft uitgevonden.

Vroeger was hij anders. Hij was altijd al populair, maar vroeger had hij deze fanclub niet. Twee jaar geleden leefde zijn vader nog, maar toen viel meneer Coldwell ten prooi aan de oorlogsziekte en veranderde Mark in deze karikatuur van zichzelf. Vast om de pijn die hij voelt te verbergen. Ik kan niet vergeten hoe hij ooit was. Ik wil niet vergeten dat hij ooit naar me lachte, al had ik een toekomst als Ongemanifesteerde in het verschiet.

Mark draait zijn hoofd en kijkt me aan. Het is bijna alsof hij mijn blik voelde. Zijn blauwe ogen glijden over mijn natte kleding en verformfaaide uiterlijk. Mijn bruine haar dat in de klit zit. En dan gaat zijn ene mondhoek een beetje omhoog. Niet omdat hij naar me lacht. Niet eens omdat hij óm me lacht. Nee, hij kijkt me minachtend aan.

De verse barst in mijn hart voegt zich bij de andere die hij daar al eerder heeft achtergelaten.

Ik ben hem kwijt. Voorgoed. En hoe eerder ik dat accepteer, hoe beter.

3.

‘M^{am?}

Ze kijkt op van haar borduurwerk. Ze is vast zo’n kleedje aan het maken voor mevrouw Getty. Gelukkig liggen die dingen niet overal in ons huis. Ik vind ze vreselijk truttig.

‘Ja?’ zegt ze vragend.

Ik ga tegenover haar zitten en vouw mijn handen in mijn schoot. ‘Vind jij dat ik veranderd ben?’

Mijn vraag blijft in de lucht hangen als ze me met pijn in haar ogen aankijkt. ‘Hoe veranderd?’ wil ze weten.

De gezichten van de Rooien die in onze straat wonen, trekken aan mijn geestesoog voorbij. Doods. Alsof ze van was zijn gemaakt, of van oud deeg dat de bakkerij niet meer wilde. ‘Sinds ik die thee ben gaan drinken, bedoel ik,’ zeg ik zacht.

Haar gezichtsuitdrukking wordt zachter. ‘Och, Sarah,’ fluistert ze. Ze staat op om me een knuffel te geven en gaat naast me op de bank zitten. ‘Nee, natuurlijk niet. Jij blijft altijd mijn dochter. Sterk en dapper, net zoals je...’

Net zoals je vader. Ik weet dat ze het wil zeggen maar het niet doet. Misschien ziet ze wel niet wat er met me gebeurt omdat ik zo op de liefde van haar leven lijk. Ze kan de stukken van Sam Hart die ze in mij ziet niet loslaten. ‘Dank je, mam,’ zeg ik met een zwakke grijns. ‘Ik wil gewoon niet... zo’n suffe Rooie worden.’

Ik vergeet weleens dingen. Dan sta ik op om in de keuken iets te pakken en weet ik niet meer wat ik wilde hebben tegen de tijd dat ik er ben. Dat is tot nu toe het enige wat er is veranderd sinds ik vaker die thee moest gaan drinken. Ik ben nog geen voorbeeldig, braaf meisje geworden, ondanks de inspanningen van dokter Harrington. Want elke keer als ik denk aan wat ze met mijn vader

hebben gedaan, kook ik vanbinnen, en ik zal nooit, maar dan ook nóóit accepteren dat zijn Zuivering noodzakelijk was. Bovendien heb ik vandaag gelogen om een mysterieuze gevangene te kunnen bezoeken, dus ik voldoe aan alle punten op de lijst met symptomen voor Rood Gevaar: ik ben gewelddadig, ongehoorzaam en oneerlijk. Terwijl ik me helemaal niet zo voel. De regels van Dartmoor maken een crimineel van me.

‘Misschien laten ze je wel een paar dagen proberen hoe het gaat zonder medicatie,’ zegt mijn moeder hoopvol. ‘Die tests in de Kliniek gaan toch best goed?’

‘Jawel.’ Ik haal mijn schouders op. Dan stel ik haar de vraag die me al sinds vanmiddag bezighoudt. Als ik eerlijk ben al veel langer. ‘Mam... waarom hebben ze papa Gezuiverd? Wat is er nou eigenlijk gebeurd? Ik ben oud genoeg om de waarheid te horen. Ik heb er recht op. Ik leef het leven dat ik leef door hém.’

Het enige geluid dat in de stilte tussen mij en mijn moeder is te horen, is het geroffel van de regen op het dak van ons eenvoudige rijtjeshuis. Langzaam maar zeker zie ik haar gezicht vertrekken als ze zachtjes en wanhopig begint te huilen. ‘Nee, het komt niet door hem,’ zegt ze tussen haar snikken door. ‘Het komt door mij.’

‘Hoe bedoel je?’ Mijn hart wordt kouder dan het ijs en de natte sneeuw die ’s winters ons heidelandschap teisteren. Heeft ze al die tijd iets verborgen gehouden voor mij en Tim?

Ze veegt haar tranen weg. ‘Er was een man,’ zegt ze met trillende stem. ‘Gregory. Een collega van me op het postkantoor. Hij... hij wilde me versieren. Ik zei tegen hem dat ik getrouwd was, maar hij bleef me maar achtervolgen. Lastigvallen, eigenlijk. En ik heb een fout gemaakt.’ Ze fluistert nu bijna, zo zacht praat ze. ‘Ik vertelde het aan Sam. Dat had ik niet moeten doen. Maar ik had het ook aan mijn baas verteld en die nam het niet serieus. Ik had moeten aandringen, erop moeten staan dat hij er iets aan zou doen. Toen ik het aan je vader vertelde, is die naar Gregory’s huis gegaan om hem te waarschuwen. Dat maakte geen indruk. Gregory zei dat ik me te druk maakte. Een paar dagen later kwamen we hem tegen op straat toen iedereen in het centrum was

om naar die eilanders te komen kijken. Gregory riep me dingen toe; beledigde me op zo'n manier dat hij de regels van het Manifest niet schond. Je vader schond de regels wel.' Tranen wellen op in haar ogen. 'Hij verloor zijn zelfbeheersing en daar heeft hij de hoogste prijs voor betaald. Alleen omdat hij voor me op wilde komen. Alleen maar omdat ik het niet zelf had opgelost en de hulpeloze vrouw had gespeeld.'

De walging die ze voelt voor zichzelf is zo duidelijk in haar stem te horen, dat ik spontaan haar handen in de mijne neem en haar zachtjes door elkaar schud. 'Nee,' zeg ik kalm en streng. 'Ik weet niet waarom je dit soort dingen over jezelf denkt. Papa had het vreselijk gevonden als je hem niets had verteld over Gregory. Je moet je problemen toch met je partner kunnen delen?' Deze wereld maakt me ziek. Welke samenleving straft er nu een man die zijn vrouw wil verdedigen terwijl de aanstichter van het conflict vrijuit gaat? 'Zeg me alsjeblieft dat Gregory ook zijn verdiende loon heeft gekregen.'

Mijn moeder schudt haar hoofd. 'Niet van de Soldaten van Gideon. Ik heb het zelf opgelost,' zegt ze met een vreemde glans in haar ogen. 'Ik stal geld uit de kassa op het postkantoor en zorgde ervoor dat ze de briefjes in zijn tas vonden, dus hij werd ontslagen. Daarna vertelde ik zijn vrouw dat hij probeerde een relatie met me aan te knopen vlak nadat ze mijn man Gezuiverd hadden. Ze geloofde me meteen, dus dat zei wel iets over hun huwelijk. Ze scheidde van hem. Hij verliet Dartmoor-Stad met een gebroken hart en is naar Scorrison verhuisd. Ik heb zijn leven verwoest, net zoals hij dat bij mij had gedaan.' Haar mond krult op in een nauwelijks waarneembaar lachje. Het ziet er vreemd wreed uit. De toon van haar stem zorgt ervoor dat er een rilling over mijn ruggengraat naar beneden kruipt. Ik wist helemaal niet dat mijn moeder ook zó kon zijn: koud, wraakzuchtig. Ze heeft altijd zo de mond vol van vergiffenis en eerlijkheid. Dit soort sluipende gewelddadigheid is nu precies wat de stabiliteit van onze samenleving bedreigt. Geheimen en leugens, listen en lagen. Onderdrukte emoties die in onze geest sluimeren als onuitgenodigde, sluwe gasten. Dat zeggen ze tenminste tegen ons

in de kerk. Het idee dat ook Iris Masterson ten prooi is gevallen aan dit soort gevoelens zet mijn wereld op zijn kop en laat die in duizend stukjes uit elkaar vallen.

Ik sta dus in het risicoregister omdat mijn vader een pestkop op zijn plek wilde zetten. Een duister gedeelte van mijzelf is blij te horen dat mijn moeder het leven van die pestkop heeft verwoest. De andere wang toekeren? Laat me niet lachen.

‘Maar je zegt altijd dat we elkaar moeten vergeven,’ mompel ik desondanks tegen haar.

Mijn moeder trekt langzaam haar handen uit de mijne. ‘Alleen als mensen oprecht spijt hebben van hun slechte daden. En Gregory had niet genoeg spijt. Nadat ik met hem klaar was wel.’

Ik bijt op mijn lip. ‘Mooi zo,’ fluister ik.

Ze glimlacht flauw. ‘Zie je? Zo gek heeft die thee je nog niet gemaakt. Je bent zijn dochter – temperamentvol en sterk.’

Die woorden geven me net dat ene zetje dat ik nodig heb om echt met een plan te komen. Om Jinn te redden – een man die ik nauwelijks ken. Als ik de mysterieuze eilander help, treed ik in mijn vaders voetsporen. Eindelijk kan ik de duistere kant van mijn persoonlijkheid voor iets zinnigs gebruiken. Het interesseert me niet dat het gevaarlijk is. Ik wéét dat wat ze met Jinn doen niet in de haak is.

Heel even overweeg ik mijn moeder te vertellen over Jinn, maar dat kan ik beter niet doen. Als ze dingen weet en ik gesnapt word, kunnen ze haar zien als medeplichtige. Hoe minder ze weet, hoe beter. Ook voor Timothy. Dit moet ik helemaal alleen doen.

Wist ik maar hoe ik moest beginnen.

Die avond ga ik vroeg naar bed. Morgen is het zondag. Kerkdag. Ik heb nog even met mam zitten napraten over de Zuivering van papa. Ik heb haar beloofd niets tegen Tim te zeggen. Hoe moet hij ook met dit nieuws omgaan? Ik snap nu ook wel waarom ze mij niets verteld heeft. Als twaalfjarige had ik misschien Gregory wel geconfronteerd door hem uit te schelden, en dan waren de gevolgen niet te overzien geweest.

Terwijl ik lig te woelen en draaien onder de dekens, gaan mijn

gedachten naar Jinn. Hoewel ik hem niet zo goed kon zien in het donker van de gevangenis, was het me wel opgevallen dat hij volle lippen had. Donkere ogen en hoge jukbeenderen. Roodbruin haar. Als hij er niet zo vreselijk ziek uit had gezien, had ik hem heel knap gevonden. Jinn leek me zo intens – heel anders dan de mannen die in Dartmoor wonen. De sterkste mannen in onze stad zijn niet gewelddadig, maar sluw. Een beetje *sneaky*. Jinn is stoer op een heel andere manier. Hij ziet eruit alsof hij niet weg zal lopen van een gevecht, wat er ook gebeurt. Ik vraag me af of zijn leven als gevangene dat in hem naar buiten heeft gebracht. Hij is niet altijd een vechtjas geweest, want hij zei duidelijk dat zijn broer Winda ‘de sterkste’ was.

Ik hoop dat we morgen na de kerk een stukje gaan rijden in de auto die van mijn vader is geweest. Soms laat mijn moeder me ook achter het stuur kruipen, al mag ik als Rooie niet eens een auto besturen. Zo komt ze toch een beetje in opstand tegen de belachelijke regels van dit land. En als we morgen gaan rijden, wil ik naar de uitkijktoren. Vanaf die plek kunnen we de kathedraal van Exeter zien liggen en het zwartgeblakerde land eromheen. Het land voorbij het hek is dood en vergiftigd, zeggen ze, maar is dat wel zo? Dat land is misschien wel de enige kans voor Jinn om weg te vluchten als ik er echt in slaag hem uit de gevangenis te bevrijden. Als me dat lukt, kom ik met hem mee, dat weet ik nu al. Ik moet hier weg. Ik móét weten of er achter dat hek een plek is waar ik wel mezelf kan zijn.

Langzaam val ik in slaap met op de achtergrond het geknetter van de turfbriketten in de open haard in de hoek van mijn kamer. In mijn droom sta ik in de regen en loopt Jinn me voorbij met een paraplu in zijn hand. Als hij me ziet, glimlacht hij naar me. Het is een expressie die zijn donkere ogen raakt. Hij lacht naar me omdat ik hem op de een andere manier zijn vrijheid heb gegeven.

Kian

4.

Het is gek, maar ik mis mijn oom nog steeds elke dag. Hij was de enige die me volledig begreep.

Ik sta op de hoek van Gideon Avenue en Holly Road en kijk naar de mensen en het verkeer dat af en aan rijdt. Bussen met zonnepanelen op het dak kruipen voorbij, kooplieden duwen hun karren in de richting van het marktplein en een paar wandelaars buigen af om de trap te beklimmen die naar de hoofdingang van het gemeentehuis loopt. Daar moet ik ook heen.

Het heeft toch geen zin, Kian. Ik hoor het mijn vader nog zeggen. Ze gaan je aanvraag afwijzen, net zoals die van mij. En ik ben nota bene zijn broer.

Misschien ben ik gewoon te stom om een hopeloze zaak te herkennen, maar ik wil het in elk geval proberen. Ik kan me er niet bij neerleggen dat oom Tony's graf in Dartmoor-Stad is, ver weg van de rest van onze begraafplaats en onze voorvaderen. Het klopt gewoon niet.

Ik steek de straat over, klim de trap op en stap naar binnen. Al snel ben ik aan de beurt en ik geef de baliemedewerker een vriendelijke glimlach. 'Hallo,' zeg ik. 'Mijn naam is Kian Bharat-singh.' Het verrast me niet dat de roodharige vrouw me vraagt mijn naam te spellen. De bevolking van New Bodmin bestaat voornamelijk uit mensen met een puur Britse achtergrond. Indiase achternamen komen niet zo veel voor. Alleen onze familie en de familie Patel hebben een immigrantenachtergrond, en zij hoeven hun naam nooit te spellen. Ik glimlach wrang en

vraag haar of ik met een afgevaardigde van de gemeenteraad kan spreken over de herbegravenis van mijn oom.

Ze vraagt me plaats te nemen in de wachthoek. Na minstens een halfuur duimen draaien komt er een wat oudere man op me af met een hele stapel papieren in zijn armen. ‘Meneer Bharatsingh,’ zegt hij als hij naast me gaat zitten. Hij struikelt een beetje over de uitspraak. ‘Ik ben bang dat het geen zin heeft om mee te lopen naar mijn kantoor. Uw oom, Tony Bharatsingh, is vijf jaar geleden tijdens een pelgrimstocht naar Exeter gestorven. Hij is begraven op de speciale begraafplaats die is ingericht in Dartmoor-Stad voor mensen die hun zonden op deze manier hebben weggewassen. Ze herbegraven is niet gepast. President Jacob heeft al eerder een dergelijk verzoek afgewezen. Dat kwam naar ik meen bij uw vader vandaan.’ Hij duwt me een afwijzingsbrief in mijn handen.

Zijn enigszins neerbuigende toon geeft me het gevoel dat ik negen in plaats van negentien jaar oud ben. ‘Het is erg ongebruikelijk om een herbegravenis te weigeren als andere familieleden nog in leven zijn en erom vragen,’ protesteer ik.

‘Ongebruikelijk, maar niet onmogelijk.’ De moed zinkt me in de schoenen als hij nog een volle minuut vult met allerlei regels en wetten. Mijn hoofd duizelt ervan.

Hoe kan ik hem uitleggen wat Tony voor me heeft betekend? Mijn oom was niet bang voor me toen ik hem ooit opbiechte dat ik me soms onredelijk boos voelde. Hij leerde me hoe ik met mijn stemmingswisselingen om moest gaan. Hij gaf me niet aan bij de Soldaten van Gideon zoals hij eigenlijk had moeten doen. In plaats daarvan startte hij een speciaal trainingsprogramma voor andere kinderen die met hetzelfde probleem worstelden en de burgemeester van New Bodmin steunde hem zelfs daarin.

Oom Tony was mijn held.

‘Bedankt voor uw tijd,’ zeg ik beleefd tegen de administratief medewerker terwijl ik de brief netjes opvouw en in mijn zak steek. Er is verder niets wat ik kan doen. ‘Dan ga ik maar.’

‘Sorry dat u voor niets bent gekomen. Een fijne dag nog.’

Ons huisje staat op een heuvel vol gras en kijkt uit over het meer. Het is er fijn en rustig. Alleen mijn ouders en ik wonen hier. Tony woonde in het huisje naast het onze, maar dat staat leeg sinds hij er niet meer is. Toen hij niet terugkwam van zijn verkenningstocht samen met Henry heeft mijn vader het zo gelaten. Hij wilde het huis van zijn broer niet verkopen.

Tegenwoordig is deze *cottage* voor mij een soort klein museum. Een testament van een man die een vrijdenker was en niet bang was ervoor uit te komen. Ik lees nog geregeld in zijn dagboeken, waarin hij schreef over de Oude Wereld. Ook nu zit ik weer in Tony's huisje en blader ik door zijn notitieboeken. Hij had zoveel dingen ontdekt die hij niet met iedereen wilde delen. In een van die dagboeken staat beschreven hoe hij samen met zijn beste vriend Henry een expeditie had georganiseerd naar Penzance, omdat Henry een vreemd radiosignaal uit de havenstad had opgevangen. In datzelfde verhaal is de naam van een eiland vermeld: Tresco. Ik heb nooit kunnen uitvinden waar dat precies is, maar ik weet wel dat mijn oom vond waar hij naar op zoek was: overlevenden. Afstammelingen van de kinderen die ooit gestrand waren geraakt op dat eiland. Zij waren de wilde barbaren die hij meenam naar Dartmoor. De misdaad waar hij voor moest boeten, volgens de officiële afgevaardigde die ons vijf jaar geleden kwam bezoeken.

Weet je wat het probleem is? Ik geloof geen ene bal van dat verhaal. De manier waarop hij zogenaamd aan zijn einde is gekomen, past helemaal niet bij hem. Ik kende mijn oom. Hij zou nooit uit eigen beweging op pelgrimstocht zijn gegaan. Toen ze mij en mijn ouders vertelden dat hij 'het juiste pad' had bewandeld door naar Exeter te gaan nadat hij agressieve vreemdelingen binnen de muren van Dartmoor had geleid en daarmee de vrede in gevaar had gebracht, was ik pas veertien geweest, maar ik wist dat er iets niet klopte. Zo zat oom Tony gewoon niet in elkaar.

Voor mij was hij een ware gelovige. Iemand die zichzelf met liefde zou opofferen voor de mensen van wie hij hield. Iemand die niet blindelings alle vormen van agressie veroordeelde. Hij zag het als een deel van elk mens. Hij geloofde ook dat elk mens

in essentie goed is, tot hij of zij wordt gedwongen iets anders te doen.

Ik vind het verschrikkelijk om over hem in de verleden tijd na te denken. Als ik heel eerlijk ben, heeft dat gesprek bij de gemeente vandaag me een klein sprankje hoop gegeven. Als ze allemaal zo moeilijk doen over het opgraven van Tony's kist, ligt hij er dan wel in? Zou hij nog leven? Misschien had mijn oom wel een goede reden om te verdwijnen en zijn die redenen ons nooit medegedeeld.

‘Hoi.’

Een vrolijke stem onderbreekt mijn gepieker. Ik kijk op en zie Cody in de deuropening van mijn ooms huisje staan. ‘Ook hallo,’ zeg ik tegen mijn hoogblonde, enigszins gedrongen beste vriend. Hij is in alles precies het tegenovergestelde van mij. ‘Hoe is het?’

Hij stapt naar binnen en kijkt naar het dagboek in mijn ene hand. ‘Ik dacht al dat ik je hier zou vinden,’ zegt hij. ‘Hoe ging het met de aanvraag?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Afgewezen.’

‘Jammer, man.’ Cody kijkt me onderzoekend aan. ‘En je keek er zo naar uit zijn graf hier in Bodmin te kunnen bezoeken.’

Ik zet het dagboek terug naast het beduimelde pocketboekje van *Star Wars: A New Hope* dat van mijn oom was. Hij las me er altijd uit voor met kerst, al was het verhaal volgens mijn moeder veel te gewelddadig. ‘Ja, inderdaad jammer, maar helaas. Wat kom je eigenlijk doen? Moet je niet werken?’

Zijn ogen beginnen te glinsteren. ‘Ja, daarom ben ik hier. We gaan op flessenjacht. Ga je mee?’

Wat zo fijn is aan Cody: hij weet precies hoe hij me moet opvrolijken. ‘Wat denk jij dan?’ zeg ik met een grijns.

5.

We zijn goede afvalrapers, Cody, Oliver en ik. Om de week gaan we met de auto eropuit – de auto die we zelf hebben gerepareerd, van nieuwe zonnepanelen hebben voorzien en met zijn drietjes delen. Daarmee kunnen we op flessenjacht in Oud-Bodmin en zelfs in Lavinet. In de steden van weleer gaan we op jacht naar spullen die we in de nieuwe wereld goed kunnen gebruiken.

Glazen flessen zijn ontzettend populair onder de bevolking van Groot-Dartmoor en Nieuw-Bodmin. Onze voorvaderen hebben wel geprobeerd om de plastic flessen te hergebruiken die overal in winkels in het vervuilde land lagen – met rare labels erop zoals Pepsi en Irn-Bru – maar mensen die water uit dat soort flessen dronken, werden opvallend vaak ziek. Men denkt dat de oorlogsziekte in het oude plastic is getrokken. Ollie heeft er een theorie over, maar ja, die heeft theorieën over zo'n beetje alles.

Hoe dan ook: de mensen in Nieuw-Bodmin gebruiken tegenwoordig alleen nog glazen flessen. De plastic flessen zijn nu alleen in het museum te vinden. Doordat er in de Oude Wereld gewelddadige oorlogen hebben plaatsgevonden, zijn de meeste gebruiksvoorwerpen van glas die we tegenkomen kapot of beschadigd, maar elke keer als we eropuit trekken vinden we nog steeds flessen die intact zijn. Vorige maand nog had ik een geweldige vondst: een heel kratje onbeschadigde Orangina-flesjes. Die hebben we voor veel geld in Groot-Dartmoor verpatst. President Jacob is maar wat blij met al die glazen flessen, want ze worden gebruikt om drinkwater te distribueren naar dorpjes die verder van Dartmoor-Stad aflaggen en geen goede waterputten hebben. Ze bottelen het water allemaal in Chagford en Postbridge en